

Sygn. akt I C 1079/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Hreczańska - Cholewa**

Protokolant: **Krzysztof Musiał**

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1079/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa Bank (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 144 267,54 zł wraz z odsetkami w wysokości 2,5-krotności stopy odsetek ustawowych nie wyższymi niż czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 197 510,26 zł od dnia 9 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż jest następcą prawnym Banku (...) S.A., z którym pozwany oraz C. W. i A. W. zawarli umowę pożyczki kwoty 75 550 CHF. Wobec braku spłaty wymaganych płatności umowa została wypowiedziana, a całe zadłużenie stało się przeterminowane i wymagalne. Wobec C. W. i pozwanego został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej nadał klauzulę wykonalności, z ograniczeniem, że egzekucja może być prowadzona do łącznej kwoty 266 422,54 zł. Na dzień 9 lipca 2014 r. zadłużenie pozwanego wynosiło 410 690,08 zł i składały się na nie kwoty 266 422,54 zł i 144 267,54 zł. Dochodzona kwota 144 267,54 zł stanowi naliczone za okres od dnia 9 stycznia 2011 r. do dnia 8 lipca 2014 r. odsetki od kwoty 197 510,26 zł stanowiącej należność główną z bankowego tytułu egzekucyjnego. Z dniem 8 stycznia 2011 r. całkowite zadłużenie pozwanego osiągnęło kwotę 266 422,54 zł. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 1 280,61 zł tytułem odsetek za okres od dnia 9 stycznia 2011 r. do dnia 19 stycznia 2011 r. w wysokości 20 %, kwota 8 636,64 zł tytułem odsetek za okres od dnia 20 stycznia 2011 r. do dnia 5 kwietnia 2011 r. w wysokości 21 %, kwota 4 285,80 zł tytułem odsetek za okres od dnia 6 kwietnia 2011 r. do dnia 11 maja 2011 r. w wysokości 22 %, kwota 3 484,88 zł tytułem odsetek za okres od dnia 12 maja 2011 r. do dnia 8 czerwca 2011 r. w wysokości 23 %, kwota 43 636,32 zł tytułem odsetek za okres od dnia 9 czerwca 2011 r. do dnia 9 maja 2012 r. w wysokości 24 %, kwota 24 620,96 zł tytułem odsetek za okres od dnia 10 maja 2012 r. do dnia 7 listopada 2012 r. w wysokości 25 %, kwota 3 636,36 zł tytułem odsetek za okres od dnia 8 listopada 2012 r. do dnia 5 grudnia 2012 r. w wysokości 24 %, kwota 4 356,10 zł tytułem odsetek za okres od dnia 6 grudnia 2012 r. do dnia 9 stycznia 2013 r. w wysokości 23 %, kwota 3 333,40 zł tytułem odsetek za okres od dnia 10 stycznia 2013 r. do dnia 6 lutego 2013 r. w wysokości 22 %, kwota 3

181,92 zł tytułem odsetek za okres od dnia 7 lutego 2013 r. do dnia 6 marca 2013 r. w wysokości 21 %, kwota 6 477,03 zł tytułem odsetek za okres od dnia 7 marca 2013 r. do dnia 8 maja 2013 r. w wysokości 19 %, kwota 2 727,20 zł tytułem odsetek za okres od dnia 9 maja 2013 r. do dnia 5 czerwca 2013 r. w wysokości 18 %, kwota 2 575,72 zł tytułem odsetek za okres od dnia 6 czerwca 2013 r. do dnia 3 lipca 2013 r. w wysokości 17 %, kwota 32 034,60 zł tytułem odsetek za okres od dnia 4 lipca 2013 r. do dnia 8 lipca 2014 r. w wysokości 16 %. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uiścił kwoty objętej żądaniem pozwu wraz z ustawowymi odsetkami.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Uzasadniając go pozwany wskazał, że postępowanie egzekucyjne wszczęte zostało w dniu 16 września 2009 r. na podstawie wniesionego dnia 7 sierpnia 2008 r. wniosku o wszczęcie egzekucji, a dnia 30 czerwca 2011 r. komornik postanowił o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z nieruchomości z mocy prawa. Rozpoznający skargę wierzyciela na postanowienie komornika, która została oddalona, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej wskazał, iż postępowanie egzekucyjne umorzyło się z mocy prawa dnia 8 października 2010 r. W związku z umorzeniem postępowania egzekucyjnego, roszczenie strony powodowej o należności wynikające z bankowego tytułu egzekucyjnego uległo przedawnieniu i strona powodowa nie może domagać się odsetek od nieistniejącej należności, bowiem odsetki od należności nieistniejącej również nie istnieją. Umorzenie postępowania egzekucyjnego spowodowało powstanie sytuacji, w której wniosek o wszczęcie egzekucji nie wywarł żadnych skutków prawnych. Roszczenie strony powodowej przedawniło się dnia 24 czerwca 2012 r., a bieg przedawnienia nie został skutecznie przerwany. Pozwany podniósł również, że strona powodowa uprawniona była do ściągnięcia należności na drodze prowadzenia egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, a nie na drodze sądowej. Występowanie na drogę postępowania sądowego o odsetki ponad kwotę wynikającą z ograniczenia w poddaniu się egzekucji na podstawie oświadczenia w tym przedmiocie jest nieuprawnione. Strona powodowa nie ma uprawnienia żądania dalszych odsetek ponad te, do których ma prawo na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z ograniczeniem do egzekucji w kwocie 266 422,54 zł. Strona powodowa żądała odsetek w postępowaniu egzekucyjnym i je uzyskała. Powtórne żądanie odsetek w postępowaniu sądowym jest niedopuszczalne. Żądanie odsetek byłoby jedynie możliwe w przypadku wniesienia powództwa z tytułu wypowiedzenia pożyczki. Termin do wniesienia pozwu o zapłatę minął dnia 15 maja 2011 r. Pozwany zarzucił także, iż postępowanie strony powodowej jest niezgodne z zasadami słuszności i dobrymi obyczajami i w związku z tym roszczenie strony powodowej nie powinno korzystać z ochrony prawa. Pozwany wystąpił do strony powodowej z propozycją zawarcia ugody i rozłożenia zadłużenia na raty w wysokości 2 500 zł miesięcznie.

W piśmie z dnia 8 stycznia 2015 r. pozwany podniósł, iż wypowiedzenie umowy pożyczki stanowiło nadużycie prawa podmiotowego i pozostawało bezskuteczne. Do końca 2007 r. pożyczkobiorcy uregulowali 60 rat. W dniu 28 marca 2008 r. strona powodowa wypowiedziała w związku z nieuregulowaniem 3 kolejnych rat przypadających na miesiące styczeń – marzec 2008 r. umowę pożyczki żądając zapłaty całości niespłaconego kredytu. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypowiedzeniu kredytu pozwany wielokrotnie kontaktował się telefonicznie ze stroną powodową w celu ustalenia wysokości zadłużenia i warunków odstąpienia od wypowiedzenia umowy pożyczki. Na skutek telefonicznych uzgodnień pozwany dokonał wszystkich zaległych wpłat z tytułu udzielonej pożyczki – wymagalnych przed wypowiedzeniem pożyczki i tych, których wymagalność zgodnie z harmonogramem spłat przypadła już po wypowiedzeniu pożyczki. Strona powodowa w okresie pomiędzy dniem 14 maja 2008 r. a dniem 16 maja 2008 r. na poczet spłaty pożyczki przelała z konta osobistego pozwanego na specjalne konto do spłaty pożyczki kwotę łącznie 6 333,96 zł (ok. 2 982 CHF) i pozostawiła na rachunku pozwanego kwotę 450,01 zł. Pozwany pozostawał w związku z tym w przekonaniu, że zgodnie z ustaleniami telefonicznymi strona powodowa odstąpiła od wypowiedzenia umowy pożyczki i nie figuruje żadna zaległość. Pozwany przesłał stronie powodowej, po jej sugestii, za pomocą faksu pismo zawierające wniosek o odstąpienie od wypowiedzenia umowy pożyczki. Pozwany wielokrotnie kontaktował się ze stroną powodową w celu uzyskania informacji, jaki jest stan jego pożyczki i czy aby na pewno nie została wypowiedziana. Pracownicy strony powodowej nie byli w stanie udzielić żadnych informacji. Następnie strona powodowa wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty, a po wymianie korespondencji sporządziła bankowy tytuł egzekucyjny i po nadaniu mu klauzuli wykonalności wszczęła egzekucję z nieruchomości będącej miejscem zamieszkania pozwanego. Strona powodowa nie dochowała ustnych, telefonicznych uzgodnień co do

odstąpienia od wypowiedzenia umowy, w żaden sposób nie wytłumaczyła dlaczego jej pracownicy: informowali o rezygnacji z wypowiedzenia pożyczki, podawali dokładną kwotę, jaką należało wpłacić oraz wskazywali jako warunek formalny przesłanie faksu z odpowiednim wnioskiem. Po spłaceniu przeterminowanych rat w wyniku zmian w systemie informatycznym strona powodowa nie mogła w żaden sposób udzielić informacji o stanie pożyczki. Dalsze czynności strony powodowej konsekwentnie podtrzymywały swoje stanowisko o prawidłowości wypowiedzenia umowy pożyczki i pomimo trwania uzgodnień odnośnie możliwości zawarcia ugody wszczęto postępowanie egzekucyjne z nieruchomości. Takie zachowanie jest niezgodne z zasadą dobrej praktyki bankowej. Strona powodowa była zobowiązana na podstawie ustnych zobowiązań do odstąpienia od wypowiedzenia pożyczki, gdyż pozwany wywiązał się z całości ustaleń, a to skutkuje uznaniem, że wypowiedzenie umowy pożyczki było bezskuteczne. Strona powodowa zastosowała wobec pozwanego najbardziej drastyczny i uciążliwy sposób zwrotu przyznanej pożyczki. Nie tylko wypowiedziano całość pożyczki, ale uczyniono to w rzadko spotykanej praktyce bankowej, czyli w sposób bezwarunkowy. Najczęściej w przypadku kredytów zabezpieczonych hipotecznie banki wypowiadają pożyczki pod warunkiem odstąpienia od wypowiedzenia w razie uregulowania zaległych rat. Żądanie zwrotu całości niespłaconej pożyczki oraz bardzo wysokich odsetek karnych doprowadzi pożyczkobiorców do ogromnej szkody, czym będzie licytacja domu i jego utrata. Gdy przeterminowana należność jest niewielka w stosunku do udzielonego kredytu/pożyczki, bank powinien w pierwszej kolejności podjąć działania zmierzające do zweryfikowania sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy pod kątem możliwości spłaty kredytu. Dopiero w przypadku stwierdzenia, że przyczyną naruszenia warunków umowy kredytu jest utrata przez kredytobiorcę zdolności kredytowej wypowiedzenie umowy nie może być uznane za nadużycie prawa. W chwili wypowiedzenia umowy zaległość w spłacie zadłużenia dotyczyła tylko 3 ze 180 rat pożyczki tj. kwoty stanowiącej jedynie 1,67 % wartości pożyczki do spłacenia. Strona powodowa nie podjęła żadnych działań sprawdzających, czy pojawienie się zaległości w jakikolwiek sposób zagraża spłacie kredytu. Spłata kredytu nie była zagrożona, gdyż w niedługim czasie, a jeszcze przed upływem terminu wypowiedzenia umowy, pozwany spłacił zadłużenie, co przemawia za przyjęciem, iż brak spłaty 3 rat pożyczki było efektem przejściowych trudności finansowych pożyczkobiorców niż faktycznym zagrożeniem dla spłaty pożyczki. Pożyczkobiorcy mieli środki finansowe na regulowanie rat pożyczki i nie można mówić w takim wypadku o zagrożeniu spłaty kredytu. Strona powodowa zastosowała zbyt rygorystyczną postawę, która może doprowadzić do zapaści finansowej pozwanego i pozostałych współpożyczkobiorców. Biorąc pod uwagę wysokość przeterminowanego zadłużenia w stosunku do kwoty udzielonej pożyczki, czas opóźnienia z uregulowaniem zaległych należności i okres na jaki kredyt został udzielony, uznać należy działania strony powodowej za niewspółmierne do uchybień przy wykonywaniu umowy i wykorzystanie swojej uprzywilejowanej pozycji wobec pożyczkobiorców. Strona powodowa nie zaoferowała żadnych dowodów pozwalających stwierdzić, że przed wypowiedzeniem umowy pożyczki podjęła jakiegokolwiek działania w celu wyjaśnienia sytuacji pozwanego i przyczyn zaistniałego opóźnienia w spłacie rat. Pozwany zarzucił nadto, iż odsetki w bankowym tytule egzekucyjnym zostały błędnie wyliczone, co skutkuje niemożnością ich dochodzenia. Nieprawidłowym było posłużenie się przez stronę powodową w wystawionym przez siebie bankowym tytule egzekucyjnym formułą czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP dotyczących odsetek za opóźnienie. Nie jest możliwe uznanie za dopuszczalną praktyki opisowego określania stopy procentowej w zakresie odsetek za opóźnienie w bankowym tytule egzekucyjnym. Strona powodowa nie dokonała wyliczenia odsetek od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia 8 stycznia 2011 r. Wyliczenie tych odsetek ma istotne znaczenie dla biegu terminu przedawnienia roszczenia. Pozwany cofnął zarzut przedawnienia roszczenia ze względu na umorzenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości.

W treści pisma z dnia 22 stycznia 2015 r. strona powodowa przedstawiła wyliczenie odsetek za opóźnienie za okres od dnia 15 maja 2008 r. do dnia poprzedzającego sporządzenie bankowego tytułu egzekucyjnego oraz za okres od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia 8 stycznia 2011 r. Od kwoty 55 299,82 CHF odsetki w wysokości 20,70 % za okres od dnia 15 maja 2008 r. do dnia 14 grudnia 2008 r. wynosiły 6 625,50 CHF, odsetki w wysokości 23,40 % za okres od dnia 15 grudnia 2008 r. do dnia 27 stycznia 2009 r. wynosiły 1 559,80 CHF, odsetki w wysokości 23 % za okres od dnia 28 stycznia 2009 r. do dnia 25 lutego 2009 r. wynosiły 1 010,36 CHF, odsetki w wysokości 22 % za okres od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia 25 marca 2009 r. wynosiły 933,24 CHF, odsetki w wysokości 21 % za okres od dnia 26 marca 2009 r. do dnia 20 maja 2009 r. wynosiły 1 781,36 CHF i łącznie wyniosły 11 910,26 CHF (35 000,68 zł po kursie przewalutowania 1 CHF = 2,9387 zł). Po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia

osiągnięcia wysokości zadłużenia ograniczonego tym tytułem odsetki w wysokości 21 % za okres od dnia 21 maja 2009 r. do dnia 24 czerwca 2009 r. wynosiły 3 889,52 zł, a odsetki w wysokości 20 % za okres od dnia 25 czerwca 2009 r. do dnia 8 stycznia 2011 r. wynosiły 60 927,86 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 6 grudnia 2002 r. poprzednik prawny strony powodowej Bank (...) S.A.w K.zawarł z pozwanym M. W.oraz C. W.i A. W.umowę pożyczki hipotecznej nr (...)na kwotę 75 550 CHF. Pożyczka udzielona została na okres 180 miesięcy, z ostatecznym terminem spłaty w dniu 1 grudnia 2017 r. (§ 2 ust. 2 umowy). Wysokość każdej z rat wynosiła 607,07 CHF. Pozwany zobowiązany był do udzielenia Bankowi pełnomocnictwa do dysponowania swoim rachunkiem bankowym o nr (...) - (...)prowadzonym przez (...) S.A.V Oddział we W.(§ 7 ust. 1 umowy). Z rachunku tego Bank pobierać miał celem spłaty zadłużenia środki na jego spłatę w kwotach i terminach wynikających z umowy pożyczki (§ 9 ust. 6 umowy). Od kwoty raty pożyczki niespłaconej w terminie Bank uprawniony był do pobierania odsetek dla zadłużenia wyrażonego w walucie wymiennej w wysokości 2,5-krotności stopy odsetek ustawowych dla środków w walutach wymienialnych w stosunku rocznym (§ 16 ust. 2 umowy). O powstałym zadłużeniu przeterminowanym Bank miał powiadomić pożyczkobiorców listem poleconym przesłanym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wyznaczając termin zapłaty tego zadłużenia nie dłuższy niż termin zapłaty kolejnej raty (§ 16 ust. 4 umowy). Bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia i po upływie tego terminu postawić pożyczkę w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku naruszenia przez pożyczkobiorców postanowień umowy, a w szczególności w przypadku braku terminowej spłaty zadłużenia (§ 17 ust. 1 lit. a). Postawienie zadłużenia w stan wymagalności zobowiązywało pożyczkobiorców do dokonania spłaty całego zadłużenia w terminie wskazanym przez Bank (§ 18 ust. 1 umowy). W braku spłaty całego postawionego w stan wymagalności zadłużenia w wyznaczonym terminie Bank przystąpić mógł do ściągnięcia swojej wierzytelności w drodze egzekucji (§ 18 ust. 2 umowy). Pożyczkobiorcy byli zobowiązani do spłaty łącznej kwoty 109 273,80 CHF, na którą składała się kwota pożyczki w wysokości 75 550 CHF i suma odsetek w kwocie 33 723,80 CHF.

Pozwany udzielił Bankowi pełnomocnictwa do pobierania z jego rachunku bankowego środków na spłatę rat pożyczki.

(dowód: - umowy pożyczki z 6.12.2002 r. – k. 6 – 13,

- harmonogramu spłat rat kredytu – k. 126 – 130,

- przesłuchanie pozwanego – utrwalony zapis przebiegu rozprawy z 13.02.2015 r. – k. 171 – 173)

Pożyczkobiorcy nie uiszcili rat pożyczki za miesiące styczeń – marzec 2008 r. Wcześniejsze 60 rat zostało uiszczone terminowo.

Wobec braku spłaty zadłużenia przeterminowanego strona powodowa wypowiedziała pismem z dnia 28 marca 2008 r. pozwanemu umowę nr (...). Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni od daty odbioru pisma. Wskazano, iż po upływie okresu wypowiedzenia umowa zostanie rozwiązana, a obowiązkiem pozwanego będzie dokonanie natychmiastowej spłaty całości zadłużenia w wysokości 58 400,18 CHF, na którą składał się kapitał w kwocie 56 973,80 CHF, odsetki w kwocie 1 307,67 CHF i należności określone jako „inne” w kwocie 118,71 CHF. W treści pisma podano, iż wszelkie informacje można uzyskać pod wskazanym nr telefonu bądź w placówce Banku. Korespondencja zawierająca wypowiedzenie została przez pozwanego odebrana dnia 14 kwietnia 2008 r.

Po otrzymaniu wypowiedzenia pozwany skontaktował się telefonicznie ze stroną powodową. Połączenie zostało wykonane na nr telefonu wskazany w treści wypowiedzenia. Pozwany poinformowany został, iż w przypadku uregulowania zadłużenia oraz wpłaty bieżącej raty pożyczki w określonym w piśmie z dnia 28 marca 2008 r. terminie, strona powodowa odstąpi od wypowiedzenia umowy pożyczki. W celu precyzyjnego ustalenia wysokości zadłużenia pozwany jeszcze kilkakrotnie kontaktował się ze stroną powodową. Pozwany dokonał wpłaty środków finansowych we wskazanej przez stronę powodową wysokości, o czym niezwłocznie poinformował Bank telefonicznie. Pozwany

uzyskał potwierdzenie, iż nastąpi odstąpienie od wypowiedzenia umowy pożyczki. Jednocześnie wskazano, iż ze względów formalnych pozwany winien złożyć wnioski w przedmiocie odstąpienia od wypowiedzenia umowy.

(dowód: - pismo strony powodowej z 28.03.2008 r. wraz z dowodem doręczenia – k. 14, 15,

- przesłuchanie pozwanego – utrwalony zapis przebiegu rozprawy z 13.02.2015 r. – k. 171 – 173)

Pismem z dnia 7 kwietnia 2008 r. pozwany poinformowany został przez stronę powodową o zmianie nr jego rachunku bankowego w związku ze zintegrowaniem oddziału Banku, który rachunek ten prowadził z systemem informatycznym strony powodowej.

(dowód: - pismo strony powodowej z 7.04.2008 r. – k. 134)

Po wypowiedzeniu umowy strona powodowa pobierała z rachunku bankowego pozwanego środki finansowe i wpłacała je na rachunek bankowy powiązany ze spłatą pożyczki hipotecznej. W dniu 14 maja 2008 r. przelano kwotę 5 987,83 zł, w dniu 15 maja 2008 r. kwotę 46,13 zł, a w dniu 16 maja 2008 r. kwotę 300 zł, która tego samego dnia wpłacona została przez pozwanego. Na dzień 16 maja 2008 r. na rachunku bankowym pozwanego pozostawały środki w wysokości 450,01 zł.

Strona powodowa nie domagała się od pozwanego żadnego dodatkowego upoważnienia do pobrania z jego rachunku bankowego środków finansowych.

Pozwany uznał, iż ściągnięcie przez stronę powodową z jego rachunku środków w wysokości odpowiadającej kwocie ustalonej telefonicznie oraz pozostawienie na rachunku wolnych środków stanowi potwierdzenie dokonanych ustnie pomiędzy stronami ustaleń dotyczących odstąpienia od wypowiedzenia umowy pożyczki.

(dowód: - wyciąg z rachunku bankowego pozwanego za okres 21.04.2008 r. – 16.05.2008 r. – k. 131,

- przesłuchanie pozwanego – utrwalony zapis przebiegu rozprawy z 13.02.2015 r. – k. 171 – 173)

Pismem z dnia 14 maja 2008 r., nadanym za pomocą faksu dnia następnego, pozwany w związku ze spłatą całości zadłużenia zwrócił się do strony powodowej o odstąpienie od wypowiedzenia umowy pożyczki, zobowiązując się do terminowego dokonywania dalszych wpłat.

Pozwany nie otrzymał odpowiedzi na swoje pismo. Ponownie skontaktował się ze stroną powodową, której pracownik poinformował go, że nie może odnaleźć w systemie informatycznym danych pozwanego jako pożyczkobiorcy ze względu na prace związane z integracją systemu informatycznego Banku. Następnie pozwany jeszcze kilkakrotnie kontaktował się ze stroną powodową każdorazowo otrzymując informację, iż nadal nie można odnaleźć jego danych w systemie informatycznym. Pozwany udał się również do oddziału Banku, w którym zawierał umowę pożyczki, lecz wobec braku jego danych w systemie informatycznym nie uzyskał żadnych informacji.

(dowód: - pismo pozwanego z 14.05.2008 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 132, 133,

- przesłuchanie pozwanego – utrwalony zapis przebiegu rozprawy z 13.02.2015 r. – k. 171 – 173)

Strona powodowa poinformowała pożyczkobiorców pismem z dnia 30 maja 2008 r., nadanym dnia 2 czerwca 2008 r., iż nie dokonano spłaty zadłużenia, którego wysokość wynosiła 55 737,68 CHF. Zwrócono się o niezwłoczną zapłatę całego zadłużenia.

(dowód: - pismo strony powodowej z 30.05.2008 r. – k. 135,

- przesłuchanie pozwanego – utrwalony zapis przebiegu rozprawy z 13.02.2015 r. – k. 171 – 173)

Pismem z dnia 27 marca 2009 r. strona pozwana wezwała pożyczkobiorców do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 65 460,18 CHF, na którą składał się kapitał w wysokości 55 299,82 CHF oraz odsetki karne naliczone do dnia 26 marca 2009 r. w kwocie 10 160,36 CHF, a także zapłaty kosztu wysłania pisma w kwocie 30 zł.

W odpowiedzi pozwany podniósł, iż w związku z uregulowaniem całości zadłużenia wypowiedzenie nie było skuteczne oraz wskazał, że pomimo starań z jego strony pracownicy strony powodowej nie udzielili mu informacji o statusie jego pożyczki tłumacząc się reorganizacją i brakiem odszukania danych pozwanego w komputerze.

Ustosunkowując się do pisma pozwanego strona powodowa poinformowała, iż wypowiedzenie umowy odbyło się zgodnie z obowiązującymi w Banku zasadami i stało się skuteczne w dniu 15 maja 2008 r., a pozwany winien był uregulować całość zadłużenia, a nie tylko część. Podano, iż na dzień 8 maja 2009 r. zadłużenie wynosiło 66 806,89 CHF i składał się na nie kapitał w kwocie 55 299,82 CHF, odsetki karne naliczone do dnia 7 maja 2009 r. w kwocie 11 496,55 CHF i koszty w wysokości 10,42 CHF.

W kolejnym piśmie pozwany wskazał, iż w wyniku kilkukrotnych rozmów telefonicznych z pracownikami strony powodowej przeprowadzonych przed upływem okresu wypowiedzenia został poinformowany o czynnościach niezbędnych do odstąpienia od wypowiedzenia tj. konieczności wpłacenia niespłaconych rat i odsetek, a nie całości pożyczki, których wysokość została pozwanemu podana oraz przesłania za pomocą faksu stosownego wniosku. Automatyczne potrącenie kwoty zaległości z rachunku bankowego pozwanego utwierdziło go w przekonaniu, że wymagane były jedynie zaległości. Ponownie pozwany zakwestionował skuteczność wypowiedzenia umowy i poruszył temat niemożności odnalezienia jego osoby w zasobach komputerowych Banku. Pozwany zwrócił się o przywrócenie warunków pożyczki deklarując jednorazową wpłatę zaległych rat i odsetek od dnia 15 maja 2008 r.

Strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko, wskazując w treści pisma z dnia 1 lipca 2009 r., iż czynności dokonane przez pozwanego nie były równoznaczne z anulowaniem wypowiedzenia umowy. Pismo zawierało również odmowę przywrócenia pierwotnych warunków spłaty wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki.

(dowód: - pismo strony powodowej z 27.03.2009 r. – k. 136,

- pismo pozwanego z 23.04.2009 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 137,

- pismo strony powodowej z 8.05.2009 r. – k. 138,

- pismo pozwanego z 16.06.2009 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 139,

- pismo strony powodowej z 1.07.2009 r. – k. 140)

W dniu 21 maja 2009 r. strona powodowa sporządziła bankowy tytuł egzekucyjny stwierdzający, iż przysługuje jej z tytułu umowy pożyczki hipotecznej nr (...)z dnia 6 grudnia 2002 r. wymagalne roszczenie od dłużników solidarnych – pozwanego i C. W. w wysokości 197 540,88 zł wraz z dalszymi odsetkami w wysokości 2,5 krotności stopy odsetek ustawowych tj. 32,5 % w stosunku rocznym na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, nie wyższe niż czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, które na dzień wystawienia tytułu wynosiły 21 %, od kwoty wymagalnego roszczenia obejmującego kapitał i odsetki od dnia 21 maja 2009 r. do dnia zapłaty. Na zobowiązanie dłużników składała się kwota 162 509,58 zł tytułem niespłaconego kapitału przypadającego do spłaty na dzień 15 maja 2008 r., kwota 35 000,68 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od dnia 15 maja 2008 r. do dnia 20 maja 2009 r. oraz kwota 30,62 zł tytułem kosztów.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2009 r. wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt I Co 1410/09 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez stronę powodową w dniu 21 maja 2009 r. przeciwko pozwanemu i C. W. z ograniczeniem, iż egzekucja na podstawie tego tytułu mogła być prowadzona do łącznej kwoty 266 422,54 zł.

Na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 21 maja 2009 r., strona powodowa wniosła pismem z dnia 4 sierpnia 2009 r. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu oraz C. W.. Postępowanie prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej B. G., a następnie postanowieniem z dnia 24 lutego 2011 r. przekazane jako właściwemu Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej T. K., który nadal prowadzi pod sygnaturą akt Km 893/2011 postępowanie. W toku postępowania egzekucyjnego wszczęto egzekucję z należącej do A. W. i C. W. nieruchomości położonej we W. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków prowadzi księgę wieczystą nr (...). Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2011 r. Komornik stwierdził umorzenie postępowania egzekucyjnego z mocy prawa w zakresie udziału wynoszącego 1/2 części nieruchomości położonej we W. przy ul. (...). Na postanowienie to strona powodowa złożyła skargę, którą postanowieniem z dnia 24 października 2011 r. wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt I Co 1513/11 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej oddalił. Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2013 r. postępowanie egzekucyjne wobec C. W. zostało zawieszono.

(dowód: - bankowy tytuł egzekucyjny z 21.05.2009 r. – k. 17,

- postanowienie SR dla Wrocławia Fabrycznej z 24.06.2009 r. wydane w sprawie o sygn. akt I Co 1410/09 – k. 18, 19,
- wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z 4.08.2009 r. – k. 102,
- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zajęcia nieruchomości z 16.09.2009 r. – k. 74,
- postanowienie o przekazaniu sprawy z 24.02.2011 r. – k. 103, 104,
- zajęcie świadczeń emerytalno – rentowych z 31.03.2011 r. – k. 105,
- postanowienie o stwierdzeniu umorzenia postępowania z 30.06.2011 r. – k. 75,
- informacja Komornika z 30.06.2011 r. – k. 107,
- postanowienia SR dla Wrocławia – Fabrycznej z 29.10.2011 r. wydane w sprawie o sygn. akt I Co 1513/11 – k. 76, 77,
- postanowienie o zawieszeniu z 2.01.2013 r. – k. 94,
- pismo strony powodowej z 27.02.2013 r. – k. 96,
- pismo strony powodowej z 2.04.2014 r. – k. 97,
- informacja Komornika z 16.07.2014 r. – k. 98,
- zajęcie wynagrodzenia za pracę z 8.08.2014 r. – k. 99)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 15 maja 2013 r. tutejszy Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt I C 678/10 zasądził od pozwanej A. B. – spadkobierczyni A. W. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. w W. kwotę 164 982,69 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 2,5-krotności stopy odsetek ustawowych w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 8 listopada 2011 r. do dnia zapłaty z tym, że odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z M. W. i C. W., zastrzegając równocześnie pozwanej prawo do powołania się w toku egzekucji zasądzonego od niej świadczenia pieniężnego na ograniczenie odpowiedzialności do wysokości nabytego majątku spadkowego po A. W..

(dowód: - wyrok SO we Wrocławiu z 15.05.2013 r. wydany w sprawie o sygn. akt I C 678/10 – k. 16)

Pismem z dnia 1 kwietnia 2014 r. pozwany zwrócił się do strony powodowej o zawarcie ugody. Pozwany zaproponował rozłożenie zaległej kwoty 266 422,54 zł na comiesięczne raty w wysokości 2 500 zł.

(dowód: - pismo powoda z 1.04.2014 r. – k. 24, 25)

Pismem z dnia 5 maja 2014 r., doręczonym dnia 22 maja 2014 r., strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 138 639,85 zł wraz z odsetkami w wysokości 2,5-krotności stopy odsetek ustawowych tj. 32,5 % w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 197 510,26 zł od dnia 5 maja 2014 r. do dnia zapłaty w terminie 7 dni.

(dowód: - wezwanie do zapłaty 5.05.2014 r. wraz z dowodem doręczenia – k. 22, 23)

Sąd zważył, co następuje:

Pozew nie zasługuje na uwzględnienie.

Dochodzona przez stronę powodową w niniejszym postępowaniu kwota stanowiła skapitalizowane odsetki od nieuiszczonej kwoty pożyczki udzielonej pozwanemu, które nie mogły być dochodzone w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego ze względu na kwotowe ograniczenie egzekucji prowadzonej na podstawie tego rodzaju tytułu wykonawczego. Należność przewyższająca ograniczenie egzekucji nie mogła być zatem dochodzona przez stronę powodową w sposób uproszczony tj. na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego, co wszakże nie oznacza, iż niemożliwym było dochodzenie jej w ogóle. Zadłużenie pozwanego przewyższające kwotę 266 422,54 zł, wbrew podnoszonym przez niego zarzutom, mogło być dochodzone przez stronę powodową na drodze postępowania sądowego. Ponieważ będący podstawą egzekucji – bankowy tytuł egzekucyjny - pochodził od strony powodowej, czyli banku, w ocenie Sądu pozwany w niniejszym procesie mógł podnosić zarzuty nie tylko wobec dochodzonej kwoty, ale również względem należności głównej, od której naliczono dochodzone pozwem odsetki. Wynikająca z bankowego tytułu egzekucyjnego kwota należności głównej, od której liczone są dochodzone w niniejszej sprawie odsetki, nie korzysta bowiem z powagi rzeczy osadzonej. Ten przymiot przysługuje jedynie prawomocnym wyrokom. W ramach tego uprawnienia pozwany podniósł zarzut nieprawidłowego wypowiedzenia umowy. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie jest związany oceną dokonaną przez Sąd Okręgowy w sprawie I C 678/10 z dnia 15.05.2013 r. albowiem pozwany M. W. nie był stroną pozwaną w tamtym procesie i w związku z tym, nie mógł skutecznie złożyć żadnych zarzutów wobec żądania banku. Po raz pierwszy mógł to uczynić dopiero w toku niniejszego postępowania.

Nie ulega wątpliwości, że fakt zalegania przez pozwanego z zapłatą trzech kolejnych rat na gruncie postanowień umownych uprawniał bank do wypowiedzenia łączącej strony umowy pożyczki. Umowa przewidywała bowiem w § 17 ust. 1 możliwość wypowiedzenia jej przez Bank w przypadku naruszenia przez pożyczkobiorców postanowień umownych, co przejawiać się mogło także jako brak terminowej spłaty zadłużenia. Umowa nie precyzowała, jaka wielkość zadłużenia skutkować będzie możliwością jej wypowiedzenia. Tym samym mogło być to nawet opóźnienie w spłacie jednej raty bądź nawet jej części. Sama zaś procedura wypowiedzenia umowy pożyczki była zgodna z poczynionymi ustaleniami umownymi.

Tym niemniej Sąd przychylił się do podnoszonych przez pozwanego zarzutów i uznał, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 06.12.2002 r. stanowiło nadużycie przez stronę powodową jej prawa podmiotowego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2013 r. wydanego w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt IV CSK 679/12 (LEX nr 1365728), niewątpliwie banki posiadają uprzywilejowaną pozycję wobec kredytobiorców, co wyraża się m.in. w możliwości jednostronnego kształtowania łączącego strony stosunku prawnego, w tym również zmiany warunków umowy, a także jej wypowiedzenia z wielu przyczyn. Korzystanie z tak szerokich uprawnień podlega jednak ocenie sądu. W orzecznictwie dopuszcza się możliwość przeprowadzenia przez pryzmat art. 5 k.c. oceny skuteczności dokonanego przez bank uprawnienia kształtującego, bez względu na to, czy wynika ono z treści umowy kredytu, czy odpowiedniego przepisu ustawy. Badając skuteczności wypowiedzenia umowy

kredytowej w wyniku skorzystania przez bank z uprawnienia najbardziej dotkliwego dla kredytobiorcy, niewątpliwie należy rozważyć skalę i stopień naruszeń kredytobiorcy z uwzględnieniem między innymi wysokości udzielonego kredytu, czasu na jaki został udzielony, dotychczasowej realizacji warunków umowy. Naruszenie warunków umowy kredytu nie zawsze będzie uzasadniać jej wypowiedzenie. W sytuacji, gdy przeterminowana należność jest niewielka w stosunku do udzielonego kredytu, bank powinien podjąć działania zmierzające do zweryfikowania sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy pod kątem możliwości spłaty kredytu; uprawnienia w tym zakresie przewiduje art. 74 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2015.128 j.t.) W razie stwierdzenia, że przyczyną naruszenia warunków umowy kredytu jest utrata przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, W wyroku z dnia 20 lipca 1987 r. wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt IV CR 195/87 (OSNC 1989/1/16) Sąd Najwyższy stwierdził, że wykorzystanie wynikających z umowy kredytowej lub przepisu prawa, uprawnień banku do jednostronnej modyfikacji stosunku kredytowego nawiązanego z osobą fizyczną i wypowiedzenie części lub całości udzielonego kredytu nie może być uznane za nadużycie prawa (art. 5 k.c.), jeżeli powzięte zostało po stwierdzeniu, że niespełnienie przez kredytobiorcę warunków ustalonych w umowie co do spłaty kredytu i oprocentowania jest następstwem utraty zdolności kredytowej przez dłużnika lub pogorszenia jego sytuacji materialnej w stopniu zagrażającym zdolności do spłaty długu przez tego dłużnika.

Z przywołanych orzeczeń Sądu Najwyższego wynika niezbicie, iż skuteczność wypowiedzenia przez bank umowy zawartej ze swoim klientem przy zachowaniu wszelkich wymaganych procedur i ustaleń umownych może zostać zakwestionowana przez sąd nawet w przypadku, gdy klient banku nie wywiązał się z przyjętych na siebie zobowiązań. Samo zatem powstanie opóźnienia w spłacie zobowiązania finansowego względem banku nie przesądza o zasadności wypowiedzenia umowy bankowej. W tego typu przypadkach bank powinien dokonać oceny skali naruszenia postanowień umownych, a w szczególności wysokości nieuiszczonych kwot i ich stosunku do wysokości przyznanego produktu (np. pożyczka, kredyt), długości opóźnienia oraz sytuacji finansowej dłużnika i prognoz, co do spłaty zobowiązania w przyszłości. Jeżeli zatem opóźnienie w spłacie zobowiązań nie jest długotrwałe, wysokość zaległej kwoty stosunkowo wobec przyznanego świadczenia nieduża, a dłużnik daje gwarancję dalszego wywiązywania się z postanowień umownych, gdyż opóźnienie w płatności wynikało z przejściowych problemów finansowych bądź innych zdarzeń o charakterze krótkotrwałym (pilny wyjazd, powstanie nieprzewidzianych wydatków, choroba, zwykłe zapomnienie itp.), bank nie powinien dokonywać wypowiedzenia zawartej z klientem umowy.

W ocenie Sądu okoliczności rozpoznawanej sprawy pozwalając przyjąć, że dokonując wypowiedzenia łączącej strony umowy i postawienia całej należności w stan natychmiastowej wymagalności stanowiło nadużycie uprzywilejowanej pozycji banku i jako takie należy je uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Jak wynika z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego, po otrzymaniu pisma wypowiadającego umowę pożyczki pozwany niezwłocznie skontaktował się ze stroną powodową, od pracowników której uzyskał informacje, iż możliwe jest po pewnych warunkach odstąpienie od wypowiedzenia. Ze wskazanych wytycznych – wpłata na własny rachunek bankowy, z którego strona powodowa pobierała środki na spłatę rat pożyczki, kwoty odpowiadającej wysokości powstałego zadłużenia oraz bieżącej raty pożyczki, wniesienie pisma o odstąpieniu od wypowiedzenia umowy – pozwany wywiązał się terminowo tj. przed upływem okresu wypowiedzenia. Ustalenia te poczynił Sąd na podstawie zeznań pozwanego, którym dał wiarę. Znajdują one potwierdzenie w czynnościach podjętych następnie przez bank – dokonanie przelewu z konta pozwanego na poczet zaległości. W ostatnim dniu wypowiedzenia strona powodowa przelała z rachunku bankowego powoda na rachunek bankowy prowadzony na potrzeby spłaty pożyczki nr(...)kwotę 5 987,83 zł, zaś po upływie tego terminu tj. w dniach 15 i 16 maja 2008 r. odpowiednio kwoty 46,13 zł i 300 zł. Nadto pozwany wnosił o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia nagrań rozmów z pracownikami banku. Jednakże strona powodowa oświadczyła, że nie odnaleziono nagrań rozmów pozwanego z infolinią banku. Wobec spełnienia wskazanych przez pracownika banku warunków i pobrania przez bank środków pieniężnych na spłatę zaległych rat (przed upływem okresu wypowiedzenia bank nie miał prawa ściągnąć z rachunku pozwanego środków pieniężnych na pokrycie zadłużenia postawionego w stan natychmiastowej wymagalności) pozwany mógł pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że strona powodowa odstąpiła od wypowiedzenia umowy pożyczki. Z jednej bowiem strony uzyskiwał zapewnienia pracowników strony powodowej, iż spłata zadłużenia oraz uiszczenie bieżącej raty pożyczki przed upływem terminu wypowiedzenia umowy skutkować będzie jego odwołaniem. Samo zaś złożenie

wniosku o odstąpienie od wypowiedzenia umowy miało mieć charakter jedynie formalny. Czynności te zostały przez pozwanego wykonane i strona powodowa nie składała do nich jakichkolwiek zastrzeżeń. Z drugiej natomiast strony Bank pobrał z rachunku bankowego pozwanego jedynie środki w wysokości odpowiadającej sumie zadłużenia i aktualnej raty pożyczki, którą to kwotę podali pozwanemu pracownicy strony powodowej, pozostawiając jeszcze kwotę 450,01 zł. Skoro strona powodowa pobrała z rachunku bankowego pozwanego środki finansowe odpowiadające wskazanej przez jej pracowników wysokości, a nie całość funduszy, pozwany uznał, iż odstąpiono od wypowiedzenia umowy. Ponadto zawierając umowę pożyczki pozwany umocował Bank do przeprowadzania na jego rachunku bankowym transakcji przekazywania środków finansowych na rachunek bankowy utworzony na cel spłaty pożyczki. Wykonanie tego rodzaju operacji przez stronę powodową po upływie terminu wypowiedzenia umowy, a zatem po wygaśnięciu pełnomocnictwa, mogło wprowadzać pozwanego w błąd, co do aktualności wypowiedzenia umowy. Strona powodowa nie ustosunkowała się do wniosku pozwanego w przedmiocie odstąpienia od wypowiedzenia umowy. Wniosek ten miał być wedle stanowiska pracowników strony powodowej jedynie formalnością. Pozwany nie ograniczył się do przyjęcia, iż jego działania odniosły zamierzony skutek i umowa pożyczki nadal strony obowiązuje na dotychczasowych zasadach. Wielokrotnie bowiem, zarówno telefonicznie, jak i bezpośrednio w oddziale strony powodowej, pozwany starał się uzyskać informacje w przedmiocie swojej sytuacji jako pożyczkobiorcy. Informacje te nie zostały pozwanemu udzielone, co tłumaczone było integracją systemu informatycznego. Oczywiście nie można przyjąć, ażeby osoby wskazane przez pozwanego były uprawnione do składania oświadczeń woli w imieniu banku a tym samym uznać, że doszło do skutecznego cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, niemniej jednak działania pracowników banku składają się na stan faktyczny charakteryzujący działanie banku, co z kolei podlega ocenie przez pryzmat zasad współżycia społecznego.

Kolejną okolicznością, która uzasadniała negatywną ocenę działań banku w świetle klauzuli zawartej w art. 5 k.c. był fakt, że pierwsze 60 rat pożyczki że pozwany uiszczył terminowo i w ustalonej harmonogramem spłat wysokości, czego strona powodowa nie kwestionowała. Zatem trzecia część kwoty pożyczki spłacona została przez pożyczkobiorców bez żadnych przeszkód. Jedynie 3 kolejne raty, których termin płatności przypadał w trzech pierwszych miesiącach roku 2008, w łącznej wysokości 1 821,21 CHF, co stanowi 1,7 % ogólnej kwoty do zapłaty (kwota pożyczki + odsetki), nie zostały wpłacone. Bank nie podjął żadnych czynności, które mogłyby prowadzić do wyjaśnienia przyczyn powstania zaległości. Oczywiście taki obowiązek nie wynikał z umowy ale w sytuacji, gdy do powstania zaległości dochodzi w przypadku kredytobiorcy, który do tej pory wywiązywał się z umowy terminowo mogłoby doprowadzić do odstąpienia przez bank od decyzji wypowiedzenia umowy, co jest przecież uprawnieniem banku nie zaś obowiązkiem. Takie działanie wydaje się być uzasadnione tym bardziej, że zgodnie z zapisami łączącej strony umowy, powstałymi według wzoru skonstruowanego przez bank, nie przewidziano procedury poprzedzającej wypowiedzenie umowy w postaci wyznaczenia pożyczkobiorcy miesięcznego terminu do spłaty zaległości z zagrożeniem wypowiedzenia umowy pożyczki, co umożliwiłoby spłatę zaległości albo przedstawienie bankowi powodów jej powstania, co mogłoby mieć wpływ na decyzję banku. Pozwany takiej możliwości nie miał. Tymczasem jak wynika z treści jego zeznań, borykał się w tym czasie z przejściowymi problemami finansowymi. Okoliczność ta nie została przez stronę powodową zakwestionowana. Wypowiedzenie umowy z powodu zaległości z zapłatą trzech ze stu osiemdziesięciu rat, przy terminowej spłacie dotychczasowych 60, stanowiło najbardziej drastyczny i uciążliwy dla pozwanego sposób zwrotu uzyskanej pożyczki. Postawienie w stan natychmiastowej wykonalności całego zadłużenia uniemożliwiło mu jego spłatę i miało kolosalne znaczenie dla jego dalszej kondycji finansowej. Potrzebę podkreślenia propagowania przez instytucje finansowe działania w oparciu o zaufanie, uczciwość, poszanowanie klienta, w tym jego interesów finansowych dostrzegły organizacje zrzeszające podmioty oferujące produkty i usługi finansowe, tworząc Kanon Dobrych Praktyk (...). Podkreślono w nim, że rynek finansowy stanowi wspólne dobro wszystkich jego uczestników, czyli podmiotów finansowych, jakimi są osoby fizyczne, prawne lub inne jednostki organizacyjne oferujące produkty lub usługi finansowe, a także ich klientów oraz innych instytucji i organizacji na nim działających. Podstawą zrównoważonego rozwoju i bezpieczeństwa rynku jest etyczny wymiar działań podmiotów finansowych. Podstawową cechą tych działań jest uczciwość. Należy założyć, że podmiot finansowy działa uczciwie i rozważnie, z poszanowaniem słusznego interesu klientów i dobra rynku finansowego, oraz nie nadużywa swojej dominującej pozycji wynikającej z przewagi zasobów, w tym kwalifikacji lub kompetencji osób działających w jego imieniu. Według (...) podmiot finansowy winien także zapobiegać konfliktom interesów i dążyć do unikania konfliktów interesów, które mogłyby

spowodować naruszenie słusznego interesu klientów, a jeżeli pomimo zachowania należytej staranności konflikt taki zaistniał – dążyć do jego rozwiązania w sposób zapewniający uczciwe i rzetelne traktowanie klientów. Przywołać w tym miejscu można także zasady sformułowane przez (...) Banków (...) w Kodeksie Dobrych Praktyk Bankowych. W rozdziale I regulującym relację z klientami wskazano, że w stosunkach z klientami banki postępują z uwzględnieniem szczególnego zaufania jakim są darzone oraz wysokich wymagań co do rzetelności, solidności i wiarygodności, traktując wszystkich swoich klientów z należyłą starannością. W relacjach z klientami bank powinien kierować się uczciwością, odpowiedzialnością, profesjonalizmem oraz innowacyjnością. Oczywiście przywołane kodeksy nie stanowią prawa materialnego, niewątpliwie jednak wyznaczają standardy w działaniu instytucji finansowych i rażące uchybienie owym zasadom należy uznać za działanie wykorzystujące uprzywilejowaną pozycję banku i jako takie za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie pracownicy banku przekazali pozwanemu informację, że spłata zadłużenia spowoduje uchylenie decyzji o wypowiedzeniu umowy. Pozwany zasilił rachunek bankowy, z którego bank w okresie wypowiedzenia podjął zgodnie z upoważnieniem środki na spłatę zaległych rat. W ślad za tym działaniem banku nie poszło jednak cofnięcie decyzji o wypowiedzeniu umowy. Co więcej, pozwany mimo wielokrotnych prób nie zdołał wyjaśnić swojej aktualnej sytuacji finansowej, mimo że w toku wymiany korespondencji ze stroną powodową na etapie poprzedzającym sporządzenie bankowego tytułu egzekucyjnego wyrażał gotowość jednorazowej spłaty znacznej części pożyczki i kontynuowania spłaty na zasadach określonych w umowie pożyczki.

Mając powyższe na uwadze, przy uwzględnieniu powołanego stanowiska Sądu Najwyższego, Sąd uznał, iż strona powodowa wypowiadając umowę pożyczki z dnia 06.12.2002 r. wykorzystwała swoją dominującą pozycję, czym naruszyła zasady współżycia społecznego. Czynność ta zgodnie zatem z art. 5 k.c. jest czynnością nieważną. Zgodnie z regułą zawartą w przytoczonym uregulowaniu nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Reasumując – w ocenie Sądu w okolicznościach rozpoznawanej sprawy roszczenie strony powodowej o zapłatę należało uznać za nieuzasadnione albowiem nie należą jej się odsetki od wskazanej w pozwie kwoty albowiem wypowiedzenie umowy a co za tym idzie , postawienie całego zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności jest nieważne.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.